

BUNTOWAĆ (5) *vb impf*

Teksty nie oznaczają ó; a, z tekstów nie kreskujących; prawdopodobnie o oraz a jasne.

inf buntować (1). ◇ praes 1 sg buntuję (1). ◇ 3 sg buntuje (2). ◇ praet 3 sg m buntował (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Podburzać, namawiać do buntu; conspirare Mącz; agitare, conciere, concitare, excitare Cn (5) : Conspiro. Buntuję/ Spiknienie czynię/ przylięgam ię s kim Mącz 408d; StryjKron 385.

buntować kogo co (3): RejPos 336; Glinfki Sláchtę buntuie Rułką. StryjKron 712 marg; PaprUp H2v. Cf Szereg.

Szeregi »buntować i poduszczać«: nienalafi by ię potem taky cobí Pana przeciwko braciei y przeciwko R:P: buntowac y poduřzac miał PaprUp H2v.

Synonimy: burzyć, mieszać, pobudzać, poduszczać, przekażać, zapalać.

Formacje pochodne: nabuntować, zbuntować.

Cf BUNTOWANIE